

Facebook quotes over Vuur en As van Sabaa Tahir

Marijke Kok:

‘Een origineel en superspannend verhaal dat leest als een trein! Absoluut een van de beste boeken die ik dit jaar gelezen heb. Ik kan alleen maar hopen dat Sabaa Tahir nog lang niet uitgeschreven is!’

Willemijn van Hees:

‘Voor de fans van *Throne of Glass*, *The Hunger Games*, *Water & Vuur*, *Game of Thrones*, *De Test*, *Schim & Schaduw* – nee wacht, laat ik het anders zeggen: voor elke fan, fandom, genre-lezer, boekenliefhebber, niet-boekenliefhebber in deze wereld en daarbuiten: this is your book! *An Ember in the Ashes* burns it!’

Nadia Ben:

‘Een onvergetelijk boek dat een vuur aanwakkert in je hart, waardoor je smachtend uitkijkt naar meer, meer en meer!’

Joany de Vries:

‘Een bloedstollend avontuur, een beklemmende setting en een onmogelijke romance zijn slechts het topje van de ijsberg. Dit boek wil je niet missen!!!’

Nakita P. Veltman:

‘Een boek vol avontuur, liefde en een verhaal dat je diep in je hart raakt waardoor er slapeloze nachten aanbreken.’

I LAIA

In de donkere uren voor de dageraad, wanneer zelfs de geesten rusten, komt mijn oudere broer thuis. Hij ruikt naar staal, houtskool en smeltovens. Hij ruikt naar de vijand.

Hij vouwt zijn graatmagere lichaam dubbel, glipt door het raam naar binnen en landt geruisloos met zijn blote voeten op het stro. Een zwoele woestijnwind laat de dunne gordijnen bewegen. Wanneer zijn schetsboek op de grond valt, schopt hij het snel onder ons stapelbed, alsof hij een slang van zich af schopt.

Waar ben je geweest, Darin? Ik durf het niet te vragen, ook al weet ik dat hij me genoeg vertrouwt om me een eerlijk antwoord te geven. *Waarom ga je steeds weg? Waarom? Je weet toch dat opa en oma je nodig hebben? Dat ik je nodig heb?*

Ik wil hem er al twee jaar lang elke avond naar vragen, maar elke avond weer ontbreekt me de moed. Ik heb nog maar één broer. Ik ben als de dood dat hij me zal buitensluiten, zoals hij iedereen buitensluit.

Maar vanavond is de situatie anders. Ik weet wat er in zijn schetsboek staat. Ik weet wat het betekent.

‘Je had allang moeten slapen,’ fluistert Darin.

Ik schrik op uit mijn gedachten. Mijn broer is net een kat: hij voelt feilloos aan wanneer er iets aan de hand is. Dat heeft hij van onze moeder.

Hij doet het licht aan, en ik ga rechtop in bed zitten. Het heeft geen zin om te doen alsof ik slaap. ‘Ik was ongerust. Sinds de avondklok is ingegaan, is er al drie keer gepatrouilleerd.’

‘Ik weet hoe ik de soldaten moet ontlopen, Laia. Oefening

baart kunst.’ Hij legt zijn kin op de rand van mijn bed en kijkt me met zijn charmante, scheve glimlachje aan. Ook dat lachje heeft hij van onze moeder. Het is een vertrouwde blik: zo kijkt hij naar me als ik wakker schrik uit een nachtmerrie of als we door onze voorraad graan heen zijn. Het is de blik die zegt dat alles goed komt.

Hij pakt het boek dat naast me op het bed ligt. *‘Nachtelijke samenkomst,’* leest hij de titel hardop. ‘Klinkt griezelig. Waar gaat het over?’

‘Ik ben er net aan begonnen. Het gaat over een djinn...’ Ik maak mijn zin niet af. Slim. Heel slim. Hij luistert net zo graag naar verhalen als dat ik ze vertel. ‘Laat maar zitten. Waar was je? Opa had zeker tien patiënten vanochtend.’

En omdat hij het niet alleen afkon, moest ik voor jou invallen en moest oma de jampotten voor de koopman in haar eentje inmaken. Ze heeft het werk niet afgekregen. En nu wil de koopman ons niet betalen en komen we deze winter om van de honger. Waarom kan jou dat niets schelen?

Maar ook dit durf ik niet hardop te zeggen.

‘Ik ben niet voor genezer in de wieg gelegd,’ zegt hij. De glimlach is van zijn gezicht verdwenen. ‘Dat weet opa ook wel.’

‘Opa en oma rekenen op je. Waarom praat je niet met ze? Dat heb je al in geen maanden gedaan.’

Ik verwacht dat hij zal zeggen dat ik het niet begrijp. Dat ik hem zijn gang moet laten gaan. Maar hij schudt zijn hoofd, laat zich op het onderste bed zakken en sluit zijn ogen, alsof hij geen zin heeft om antwoord te geven.

‘Ik heb je tekeningen gezien,’ flap ik eruit. Meteen springt hij weer op en hij kijkt me strak over de rand van mijn bed aan. ‘Ik heb niet in je spullen geneusd, hoor, als je dat soms denkt,’ verdedig ik mezelf. ‘Er zat een bladzijde los, en die zag ik vanmorgen op de grond liggen toen ik het stro ververste.’

‘Heb je het aan opa en oma verteld? Hebben ze de tekening gezien?’

‘Nee, maar...’

‘Laia, luister.’ In godesnaam, ik wil niet naar hem luisteren. Ik wil zijn excuses niet horen. ‘Wat je hebt gezien is gevaarlijk,’ zegt hij. ‘Je mag het aan niemand vertellen. Nooit. Je brengt niet alleen mijn leven in gevaar, maar ook dat van anderen, want...’

‘Werk je voor het Imperium, Darin? Werk je voor de Krijgers?’

Hij reageert niet, maar ik meen het antwoord in zijn ogen te lezen. Mijn maag keert zich om. Verraadt mijn broer zijn eigen mensen? Heeft hij zich aan de zijde van het Imperium geschaard?

Ik zou het begrijpen als hij in het geheim graanvoorraden aanlegde, boeken verkocht of kinderen leerde lezen. Dan zou ik trots op hem zijn, want dan deed hij dingen die ik zelf nooit zou durven. Het zijn ‘misdaden’ waarvoor het Imperium je in de gevangenis kan gooien en waarvoor je zelfs de doodstraf kunt krijgen. Maar in de ogen van onze mensen, de Geleerden, is het niet misdadig om kinderen van zes het alfabet te leren.

Wat Darin heeft gedaan is weerzinwekkend. Het is verraad.

‘Het Imperium heeft onze ouders vermoord,’ fluister ik. ‘Onze zus.’

Ik wil tegen hem schreeuwen, maar de woorden blijven in mijn keel steken. Sinds de Krijgers vijfhonderd jaar geleden dit land op de Geleerden veroverden, worden we onderdrukt en geknecht, terwijl we ooit over de beste universiteiten en bibliotheken van de wereld beschikten. Nu weten de meesten van ons het verschil niet meer tussen een school en een kazerne.

‘Hoe kon je de kant van de Krijgers kiezen, Darin? Hoe kon je.’

‘Het is niet zoals je denkt, Laia. Ik kan het je uitleggen, maar...’ Hij zwijgt abrupt. Wanneer ik hem naar de beloofde uitleg wil vragen, steekt hij zijn hand op om me het zwijgen op te leggen en draait hij zijn hoofd naar het raam.

Door de dunne muren hoor ik opa snurken, oma woelen in haar slaap, een treurduif koeren. Vertrouwde geluiden. De geluiden van thuis. Maar Darin hoort iets anders. Hij trekt wit weg en ik zie de angst in zijn ogen.

‘Laia,’ zegt hij zacht. ‘Een inval.’

‘Maar als je voor het Imperium werkt...’ *Wat willen de soldaten dan van ons?*

‘Ik werk niet voor het Imperium.’ Hij klinkt kalm. Kalmer dan ik me voel. ‘Verstop het schetsboek. Daar zijn ze naar op zoek. Daarvoor zijn ze hier.’ En weg is hij.

Ik ben weer alleen. Mijn benen bewegen als koude stroop, mijn handen lijken van hout. *Schiet op, Laia!*

Invallen bij Geleerden vinden meestal plaats op klaarlichte dag. Soldaten willen dat moeders en kinderen toekijken, en dat vaders en broers zien hoe de gezinnen van andere mannen tot slaaf worden gemaakt. Maar hoe wreed een inval op klaarlichte dag ook is, die in het holst van de nacht zijn nog wreder. Het Imperium kiest voor een nachtelijke inval wanneer het geen getuigen wil.

Ik vraag me af of dit echt gebeurt of dat ik een nachtmerrie heb. *Het gebeurt echt, Laia. Schiet op.*

Snel laat ik het schetsboek uit het raam vallen, in een heg. Geen goede verstopplek, maar de tijd dringt. Dan komt oma mijn kamer binnengestormd. Haar handen, waarmee ze altijd zo vast in een pan met jam roert of mijn haren vlecht, wapperen wanhopig, als panische vogels. Ze spoort me aan haast te maken en trekt me mee de hal in.

Darin staat al met opa bij de achterdeur. Grootvaders witte haar staat overeind, als een hooiberg, en zijn kleren zijn gekreukeld, maar de diepe rimpels in zijn gezicht vertonen geen slaapsproren. Hij mompelt iets tegen mijn broer en drukt hem een van oma’s grootste messen in zijn hand. Ik vraag me af waarom; in een gevecht tegen het Serraanse staal van een Krijgerszwaard zal er van het mes geen spaan heel blijven.

‘Darin en jij vluchten via de achtertuin,’ zegt oma. Haar ogen schieten heen en weer tussen de twee ramen in de hal. ‘Het huis is nog niet omsingeld.’

O nee. ‘Oma,’ fluister ik, terwijl ze me in opa’s richting duwt. Ik struikel bijna over mijn eigen voeten.

‘Verstop je aan de oostkant van de wijk...’ Haar stem breekt. Ik volg haar blik naar het raam aan de voorkant en vang achter de haveloze gordijnen een glimp op van een kwikzilveren gezicht. Mijn maag krimpt ineen.

‘Een Masker,’ zegt oma. ‘Er is een Masker bij. Wegwezen, Laia, voordat hij je ziet.’

‘Maar jij dan? En opa?’

‘Wij houden ze wel aan de praat.’ Opa duwt me met zachte dwang de deur uit. ‘En denk erom, Laia, mondje dicht en doen wat Darin zegt. Hij zal je beschermen. En nu wegwezen.’

Darins smalle schaduw valt over me heen, en zodra de deur achter ons dichtvalt, pakt hij me bij mijn hand en sluipt ineen-gedoken door het mulle zand van onze achtertuin de nacht in. Zijn zelfverzekerdheid is jaloersmakend. Ik mag dan zeventien zijn, oud genoeg om mijn angst te kunnen beheersen, maar toch klamp ik me vast aan zijn hand alsof hij mijn enige houvast is.

Ik werk niet voor het Imperium, heeft Darin gezegd. Maar voor wie dan wel? Hij heeft de smeltovens van Serra dicht genoeg kunnen naderen om het productieproces van het waardevolste bezit van het Imperium – de onverwoestbare kromzwaarden, die met één zwaai drie mannen tegelijk kunnen neermaaien – tot in de kleinste details te kunnen tekenen.

De Geleerden zijn vijfhonderd jaar geleden door de Krijgers in de pan gehakt, omdat hun zwaarden braken op het superieure staal van de wapens van het Imperium. Sindsdien zijn we nog altijd niets te weten gekomen over hun wapensmeedkunst. De Krijgers bewaken hun geheimen zoals een vrek zijn goud. Als je zonder geldige reden in de buurt van een smeltoven wordt betrapt, riskeer je de doodstraf, of je nu een Geleerde bent of een Krijger.

Maar als Darin niet voor het Imperium werkt, hoe kon hij dan in de buurt van de smeltovens komen? En hoe weten de Krijgers dat hij een schetsboek heeft?

Aan de andere kant van het huis wordt op de deur gebonsd. Er klinkt geschuifel van laarzen en het geluid van staal tegen staal.

Verschrikt kijk ik om me heen. Elk moment verwacht ik de zil-verkleurige wapenrusting en blauwe mantels van de legionairs te zien. Maar het blijft stil in de achtertuin. De afgekoelde avondlucht kan niet voorkomen dat het zweet in straaltjes langs mijn hals loopt. In de verte hoor ik het gedreun van de trommels van Blackcliff, de school waar de Maskers worden opgeleid. Ik krimp ineem van angst, alsof een pijl mijn hart doorboort. Het Imperium stuurt niet zomaar van die gemaskerde monsters met de legionairs mee.

Weer wordt er op de deur gebonsd.

‘In naam van het Imperium,’ roept een geërgerde stem, ‘doe open die deur!’

Darin en ik kijken elkaar verschrikt aan.

‘Hij klinkt niet als een Masker,’ fluistert Darin. Maskers praten zacht, hun woorden gaan als een zwaard door je heen. In de tijd die een legionair nodig heeft om aan te kloppen en een bevel uit te vaardigen, is een Masker al binnen en aan het moorden geslagen.

In Darins ogen lees ik dat hij hetzelfde denkt als ik. Als het Masker niet bij de andere soldaten voor de voordeur staat, waar is hij dan?

‘Wees maar niet bang, Laia,’ zegt Darin. ‘Ik zorg dat jou niets overkomt.’

Ik wil hem geloven, maar mijn angst is als een getijdenstroom die me de diepte in trekt. Ik denk aan het opgepakte echtpaar dat naast ons woonde en in de gevangenis is gegooid. Drie weken geleden zijn ze als slaven verkocht. Boekensmokkelaars, zeiden de Krijgers. Vijf dagen later werd een van opa’s oudste patiënten, een drieënnegentig jaar oude man die nog amper kon lopen, gedood in zijn eigen huis. Ze sneden hem de keel door. Wegens hulp aan het Verzet.

Wat zullen de soldaten met opa en oma doen? Gaan ze de gevangenis in? Worden ze als slaven verkocht?

Worden ze vermoord?

Als we bij het hek achter in de tuin aankomen, gaat Darin op

zijn tenen staan om de grendel los te maken. Dan klinkt er een schurend geluid en blijft hij als bevroren staan. Een opgestoken bries blaast een stofwolk door het steegje.

Snel duwt Darin me achter zijn rug. Als het hek krakend openzwaait, zie ik de knokkels van de hand waarin hij het mes houdt wit wegtrekken. Een koude rilling loopt over mijn rug.

Over de schouder van mijn broer tuur ik het steegje in. Behalve een lichte warreling van stof is er niets te zien. Alleen een windvlaag en de dichte luiken voor de ramen van onze slapende burens.

Met een opgeluchte zucht stap ik achter Darin vandaan.

Dan doemt het Masker op uit de duisternis en loopt door het hek de tuin in.

ELIAS

De deserteur zal voor zonsopgang dood zijn.

Zijn voetsporen vormen een zigzagspoor in het zand van de catacomben van Serra, als pootafdrukken van aangeschoten wild. De onderaardse gangen zullen hem fataal worden. De warme lucht is hier te zwaar, de geuren van dood en verderf te doordringend.

De sporen zijn zeker een uur oud wanneer ik ze voor het eerst zie. De wachters hebben zijn geur al opgepikt, dat kan niet anders. Als de arme drommel geluk heeft sterft hij tijdens de achtervolging. Zo niet...

Niet aan denken. Verstop de rugzak en maak dat je wegkomt.

Ik schuif mijn met water en voedsel gevulde rugzak in een crypte in de wand. De schedels knerssen. Helene zou me de mantel uitvegen als ze zag hoe respectloos ik met de doden omga. Aan de andere kant, als ze wist wat ik hierbeneden aan het doen ben, zou ze wel iets anders hebben om over te klagen dan heilig-schennis.

Maar dat weet ze niet. En tegen de tijd dat ze het wel weet, is het te laat. Even voel ik me schuldig, maar meteen druk ik het gevoel weg. Helene is sterk, sterker dan wie dan ook. Ze redt zich ook zonder mij.

Voor de zoveelste keer kijk ik over mijn schouder. Het is stil in de gang. De deserteur heeft de soldaten een andere kant op geleid. Maar veiligheid is een illusie waarop ik niet mag vertrouwen. Ik ga snel te werk en leg een stapel beenderen voor de crypte om mijn sporen uit te wissen. Al mijn zintuigen staan op scherp.

Nog één dag. Nog één dag liegen, veinzen en over mijn schouder kijken. Nog één dag en dan studeer ik af. Daarna ben ik vrij.

Als ik de schedels terug op hun plaats schuif, voel ik beweging in de warme lucht, als een beer die uit zijn winterslaap ontwaakt. De geur van gras en sneeuw vermengt zich met de muffe catacombengeur. Ik heb slechts twee seconden om een stap bij de crypte vandaan te doen, te knielen en belangstelling te veinzen voor mogelijke sporen op de grond. Dan staat ze achter me.

‘Elias? Wat doe jij hier?’

‘Heb je het nog niet gehoord dan? Er is een deserteur ontsnapt.’ Ik houd mijn ogen op de stoffige grond gericht, in de hoop dat mijn gezichtsuitdrukking niet te zien is achter het zilveren masker dat mijn gezicht van mijn voorhoofd tot mijn kaak bedekt. Maar ik ben bang dat Helene Aquilla mijn gedachten kan lezen; we trainen immers al veertien jaar dagelijks samen aan de militaire academie Blackcliff.

Ze komt rustig voor me staan. Ik kijk naar haar op. Haar ogen zijn blauw en helder als de zee rondom de zuidelijke eilanden. Mijn masker, dat los op mijn gezicht ligt, als een afzonderlijke entiteit, verbergt behalve mijn gelaatstrekken ook mijn emoties. Helenes masker daarentegen hecht zich aan haar gelaat als een zilveren tweede huid, waardoor de lichte frons op haar voorhoofd duidelijk zichtbaar is. *Kalm blijven, Elias*, zeg ik tegen mezelf. *Je bent hier om de deserteur te zoeken.*

‘Hij is niet deze kant op gevlucht,’ zegt Hel. Ze strijkt over haar strak gevlochten haar, dat zoals altijd als een zilverblonde kroon op haar hoofd prijkt. ‘Dex is met een compagnie hulpsoldaten van de noordelijke uitkijktoren de Oostelijke Tunnel aan het doorzoeken. Zouden ze hem te pakken krijgen?’

Hulpsoldaten zijn genadeloze achtervolgers, ook al zijn ze niet zo hoog opgeleid als legionairs, laat staan als Maskers. ‘Natuurlijk krijgen ze hem te pakken.’ Het lukt me niet de verbittering uit mijn stem te houden. ‘De laffe rotzak,’ voeg ik eraan toe als Helene me streng blijft aankijken. ‘Maar waarom lig jij niet in bed? Je had vanochtend geen wachtdienst.’ *Dat heb ik gecontroleerd.*

‘Vanwege het gedreun van de trommels.’ Helene kijkt om zich heen. ‘Die hebben iedereen gewekt.’

De trommels. Natuurlijk. *Deserteur*, dreunde de boodschap door de stille ochtend. *Alle dienstdoende eenheden naar de wachttorens*. Helene moet hebben besloten mee te doen aan de klopjacht. Dex, mijn luitenant, zal haar hebben verteld welke kant ik op ben gegaan. Kennelijk koesterde hij geen argwaan.

‘Ik vermoedde dat de deserteur hier zou zijn,’ zeg ik. Ik wend me af van mijn verborgen rugzak en kijk een andere gang in. ‘Maar ik heb me vergist. Ik kan me beter bij Dex aansluiten.’

‘Vreemd. Jij vergist je bijna nooit.’ Helene glimlacht en kijkt me met een schuin hoofd aan. Het schuldgevoel treft me als een stomp in mijn maag. Ze zal woest zijn als ze ontdekt wat ik heb gedaan. Ze zal het me nooit vergeven. *Het doet er niet toe. Je hebt de knoop doorgehakt. Je kunt nu niet meer terug.*

Ze strijkt met ervaren hand door het stof op de grond. ‘Ik ben hier zelfs nog nooit geweest.’

Er rolt een zweetdruppel langs mijn nek omlaag. Ik veeg hem niet weg.

‘Het is hier bloedheet. En het stinkt,’ zeg ik. ‘Zoals alles hier-beneden.’ *Kom, laten we gaan*, wil ik zeggen, maar dat doe ik niet. Dan kan ik net zo goed meteen ‘ik voer iets in mijn schild’ op mijn voorhoofd laten tatoeëren. In plaats daarvan sla ik mijn armen over elkaar en leun ik tegen de muur van de catacombe.

Het strijdveld is mijn tempel. In gedachten scandeer ik de leus die mijn grootvader me leerde op de dag dat ik hem voor het eerst zag. Ik was zes. Hij beweert dat dergelijke leuzen je geest scherpren, zoals een slijpsteen een lemmet. *De kling is mijn priester. De dodendans is mijn gebed. De doodsteek is mijn verlossing.*

Helene kijkt naar mijn uitgevaagde sporen en laat haar blik naar de stapel schedels glijden waarachter ik mijn rugzak heb verstoppt. Ze is achterdochtig. De spanning is om te snijden.

Verdorie.

Ik moet haar aandacht afleiden. Terwijl ze van mij naar de

crypte kijkt, laat ik mijn blik traag over haar lichaam glijden. Ze is een meter vijftientig; vijftien centimeter kleiner dan ik. Ze is de enige vrouwelijke leerling op Blackcliff, en met haar slanke, gespierde lichaam in het zwarte, nauwsluitende gevechtstenuë – verplichte kleding voor leerlingen – oogst ze vele bewonderende blikken. Maar niet van mij. Daarvoor zijn we al te lang bevriend.

Zie je niet hoe verlekkerd ik naar je kijk? Word boos op me.

Ik kijk haar recht aan, als een brutale zeeman die te lang op zee is geweest. Ze opent haar mond, alsof ze me wil terechtwijzen, maar dan richt ze haar blik weer op de crypte.

Als ze de rugzak ziet en raadt wat ik van plan ben, ben ik ten dode opgeschreven. De wetten van het Imperium schrijven voor dat ze me aangeeft. Hoeveel pijn het haar ook zal doen, ze zal gehoorzamen. Helene heeft in haar hele leven nog nooit een wet overtreden.

‘Elias...’

Ik bereid me voor op een leugen. *Ik wilde een paar dagen weg, Hel. Om na te denken. Ik wilde je niet ongerust maken.*

BOEM-BOEM-boem-BOEM.

De trommels.

Onwillekeurig vertaal ik de harde en zachte dreunen naar de boodschap die ze overbrengen. *Deserteur gepakt. Alle leerlingen moeten zich onmiddellijk melden op het centrale plein.*

Mijn maag krimpt ineen. Even was ik zo naïef te geloven dat de deserteur de stad zou kunnen ontvluchten. ‘Dat is snel,’ zeg ik. ‘Kom, we gaan.’

Ik begeef me naar de hoofdgang. Zoals verwacht, loopt Helene achter me aan. Ze zou zichzelf nog liever een oog uitsteken dan een direct bevel negeren. Ze is een ware Krijger. Loyaler aan het Imperium dan aan haar eigen moeder en, zoals elk fanatieke Masker-in-opleiding, trouw aan het motto van Blackcliff: *Plichtsgetrouw tot in de dood.*

Ik vraag me af wat ze zou zeggen als ze wist wat ik in de catacomben aan het doen was.

Ik vraag me af wat ze zou vinden van mijn afkeer van het Imperium.

Ik vraag me af wat ze zou doen als ze zou ontdekken dat haar beste vriend wil deserteren.